

Decepcions

La nit electoral manresana va portar decepcions i plors. Els que han manat durant les darreres legislatures han vist delmades les expectatives electorals. Quina expectativa -tan miop- s'havien fet? Potser es pensaven que la gent els aplaudiria la gestió d'aquests anys, els èxits que només els que han manat saben apreciar... O potser es pensaven que generaven il·lusió amb propostes vàcues i improvisades, llançades durant la campanya? No es poden queixar, poden tornar a pactar per fer el mateix, i continuar perdent trens i oportunitats. No caldrà que s'hi esforcin, fins ara els ha sortit de natural, portar a terme un mandat solipsista, totalment vertical -amb tics autoritaris-, sense atendre consells i, el que és pitjor, sense mirar (viatjar, analitzar...) les ciutats que han fet els deures. Potser els dos partits en el govern han quedat decebuts. Però no crec que pensin, coneixent-los, que els realment decebuts són la majoria, sí, la majoria, de votants que no han votat. Manresa és una de les ciutats amb més desafecció per la política local, explicitada en una abstenció que supera el 50%, un vot de càstig en tota regla. Per això, sí, governaran, però havent perdut milers de vots i amb menor legitimitat democràtica.

I han perdut també molts vots que han anat a alternatives de canvi noves, i que han vingut a no fer-los la vida fàcil. Espero no equivocar-me, però m'agradaria que s'hagin acabat les sessions de plens com basses d'oli; que s'hagin acabat les complicitats que han ensorrat les arques municipals. I espero que s'hagi acabat la impunitat amb què han portat a terme determinats processos amb ben poc control. Espero que hagin après la lliçó que, quan es barreja prepotència amb poques llums i poques ganes de treballar, el resultat és nefast. Una barreja malauradament ben manresana... Per això, senyores i senyors que manaran, ara tenen el repte -i una nova oportunitat- de governar per a la ciutat i per als ciutadans. Si no ho fan, ja saben el pa que s'hi dona. La democràcia és l'instrument que tenim els ciutadans per premiar o deixar fora els grups electes que han fet les coses malament. Una mena de justícia divina, com el foc que Prometeu va lliurar als humans.